

Visita a Versàlia

La visita a Versàlia, aquest territori obert i ampli que han creat aquesta colla de poetes, és un plaer senzill i afable que s'ha de reivindicar, perquè la ciutat no només ha de sortir en els diaris per culpa dels encefal·logrames plans.

la contra

Antoni Dalmases

Caminava pel carrer i només feia que sentir comentar a la gent l'entrevista que la Mònica Terribas va fer a l'alcalde Bustos dijous passat a la nit, al 33. Com que em faig amb gent poc recomanable, la majoria de comentaris no els puc escriure aquí. Em reguntaven insistentment si l'havia vista; i no, no vaig veure-la: tot això que vaig estalviar-me. I, a més, no n'hauré de parlar, que també és un descans. Encaboriat pel que semblava ser tema del dia, vaig seguir fent un volt i, sense saber gaire com, em vaig trobar a les envistes de l'Aliança Francesa. Potser va ser que el cos, instintivament savi, demanava una treva moral. El cas és que vaig entrar-hi a veure què hi feien i em vaig trobar enmig d'un acte que em va curar de molts mals. Una setantena llarga de persones s'apilotaven per escoltar recitar els versos acabats d'editar a la plaquette número Gris de la gent dels Papers de Versàlia, aquesta colla de poetes de Sabadell que s'editen amb exquisit gust els seus poemes o, com en aquest cas, les seves versions i traduccions dels poemes que els interessaven, numerant amb paraules (com ha de ser!) els seus reculls. Ves per on, doncs, sense pensar-m'ho, em vaig trobar en un lloc on la sensibilitat i la cultura són habituals. Llavors vaig recordar que gairebé sempre que vaig a l'Aliança Francesa en surto reconfortat per les exposicions, les converses que, -si hi trobo el Robert Ferrer, de seguida són intel·ligentment divertides-, les xerrades o els recitals, que em fan còmplice de tants altres conciutadans, també àvids de retrobar el goig de viure humanament i amb sensatesa. Aquesta vegada, a més, el Josep M. Ripoll, el Josep Gerona, el Quilo Martínez, el Marcel Ayats, el Francesc Reina i l'Esteban Martínez homenatjaven un altre poeta de casa, mort recentment, en Jordi Domènech, traductor de l'italià i del gallec. I ho feien suggerint i recreant textos de René Clair, Edmon Jabés, Paul Celan i altres poetes que desconeixia, en un exercici ric i interessantíssim que subratllava un jove quartet de corda a cada pausa. Música, paraules intel·ligents, interpel·lacions a la intimitat... Cultura que obre la ment i el cor a la vida autèntica, la que transita pel cervell i pel cor, i ens manté en forma, per saber que no estem sols, que no hem estat mai del tot sols, perquè ens queden els poetes. Un passeig ben inesperadament profitós. A vegades fa goig i tot ser de Sabadell. La visita a Versàlia, aquest territori obert i ampli que han creat aquesta colla de poetes amb les seves presentacions, és un plaer senzill i afable que s'ha de reivindicar, perquè la ciutat no només ha de sortir en els diaris per culpa dels encefal·logrames plans o els seus plançons de l'esvàstica. Vaig tornar cap a casa a llegir-me amb calma els versos que havia sentit dir i vaig triar-ne uns quants, que em guardo per visitar sempre que els necessiti. Aquest és un dels secrets dels poemes: acompanyen l'ànima i ens fan amics de qui els escriu i d'un mateix. Per això no estarem mai prou agraïts als poetes. Després de sopar, en posar el canal 33 per veure les notícies *De la nit al dia*, em va fer un salt al cor: la Terribas no hi era! Primer em va estranyar, però de seguida vaig entendre que, tot i no ser de Sabadell, probablement ella també necessitava refer-se. Devia ser a casa, llegint versos.

El col·lectiu Papers de Versàlia organitza puntualment recitals de poemes a l'Aliança Francesa de Sabadell. Foto: A. ALONSO